

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: R. R.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistán, toho času v X., se sídlem X., zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. KRPU-242752-68/ČJ-2016-040022,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 4. 2017, č. j. KRPU-242752-68/ČJ-2016-040022, **se z r u š u j e p r o v a d u ří z e n í** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **se p ř i z n á v á** odměna ve výši **12.342,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2017, č. j. KRPU-242752-68/ČJ-2016-040022, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem,

ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242752-16/ČJ-2016-040022 a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 5. 2. 2017, č. j. KRPU-24275-52/ČJ-2016-040022.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nevzala v úvahu odpadnutí možného dosažení účelu zajištění, když nezhodnotila právní překážky správního vyhoštění, které v daném případě způsobují jeho nerealizovatelnost. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci doručeno dne 20. 12. 2016, přičemž proti tomuto vydanému rozhodnutí podal odvolání. Za předpokladu následného podání žaloby, o které by mělo být rozhodnuto ve lhůtě šedesáti dní a řízení před Nejvyšším správním soudem, kde se rozhodnutí ve věci protáhne minimálně o další dva měsíce, je zřejmé, že pravomocného rozhodnutí nebude dosaženo dříve než za půl roku. U žalobce připadá v úvahu doba zajištěná stanovená podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což znamená maximálně 180 dní. Navíc žalobcovým cílem byla snaha dostat se do západní Evropy nikoli zpět na území Pákistánu. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 24. 11. 2016 a tudíž musí být nejpozději 23. 5. 2017 propuštěn zpět na svobodu. V době vydání napadeného rozhodnutí tak zbývalo pouze 46 dní do uplynutí maximální doby zajištění. Je proto naprosto neoddiskutovatelné, že žalovaná nebude schopna v takto krátké době zajistit a realizovat vyhoštění žalobce a to i za situace, kdy by mu opatřila prostřednictvím pákistánského velvyslanectví cestovní doklady. V době vydání napadeného rozhodnutí tak již zajištění žalobce neplnilo svůj účel, ale stalo se pouze opatřením plnicím represivní a odstrašující funkci.

V postupu žalované žalobce shledal další pochybení, neboť nezabývala statusem žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu na území Schengenského prostoru. Žalobce požádal na území Řecké republiky o mezinárodní ochranu, přičemž tuto skutečnost doložil příslušnými dokumenty. Nicméně žalovaná tuto skutečnost naprosto opomněla. Žalobce nezastírá, že je možné že lustrací systému EURODAC nebyla žalobcova žádost zjištěna, ale tato okolnost mu nemůže být dána k tíži, poněvadž je známou notoriitou, že Řecká republika neplní své závazky vyplývající z dublinského nařízení a z provádějících předpisů a mimo to nevede kompletní a aktuální databázi žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná se tak neměla spokojit s pouhou lustrací systému EURODAC. Kdyby tak neučinila, dospěla by ze zjištění, že je povinna pokračovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany a zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců by v žádném případě nemohlo být použito. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě předně uvedla, že žalobce byl zajištěn spolu s osmnácti dalšími osobami různých státních příslušností při nelegální cestě ze Srbské republiky do Německé spolkové republiky v úkrytu kamionu. K námitce žalobce týkající se bezúčelnosti zajištění konstatovala, že není možné dopředu předjímat veškeré kroky, které by mohl žalobce učinit a odhadovat délku potencionálních řízení, neboť pokud by tomu tak bylo, nebylo dle názoru žalované možné využít institutu zajištění cizince, u kterého by již nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění v právní moci. Správnost posouzení realizace správního vyhoštění žalobce potvrdilo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky a sdělení Ředitelství služby cizinecké policie. Žalovaná proto konstatuje, že v době rozhodování o napadeném rozhodnutí neshledala důvody, pro které by nemohl být naplněn účel zajištění. K následné realizaci správního vyhoštění žalobce již nedošlo z důvodu uplynutí maximální možné délky zajištění. Žalovaná se domnívá, že postupovala v souladu s právními předpisy a proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V replice žalobce uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalované, neboť není možné přehlížet okolnosti, které jsou zcela zřejmé ze spisového materiálu. Je pravdou, že žalovaná nemůže spekulativně promýšlet výskyt možných událostí, ale na druhou stranu to byla právě žalovaná, která byla konfrontována se skutečnostmi, které mají dopad na realizovatelnost účelu zajištění. Žalovaná byla informována o skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo dosud pravomocné, jelikož se rozhodovalo o odvolání podaném žalobcem, včetně nutnosti přezkoumat závazné stanovisko ministerstva vnitra týkající se možných překážek vycestování. Samotné přezkoumání závazného stanoviska je časově náročnou záležitostí, což by ostatně mělo být žalované z její úřední činnosti známo. Žalovaná tak nijak nepřihlédla ke zjištěným skutečnostem a vzápětí se s nimi ani nikterak nevypořádala. Žalobce závěrem odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 75 A 12/2017-37, kde byla řešena obdobná otázka zákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění občana Pákistánu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 11. 2016 byl žalobce v úseku mezi obcemi Dubí a Cínovec kontrolován hlídkou Policie České republiky, kde se společně s osmnácti dalšími osobami nacházel v úkrytu nákladního automobilu. Žalobce u sebe neměl žádný doklad (platný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu), jímž by prokázal svoji totožnost. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení a protokolu o vyjádření účastníka bylo dále zjištěno, že žalobce zemi původu opustil před sedmi nebo osmi měsíci, kdy lodí odcestoval do Iránu, odkud pokračoval do Turecka a následně Řecka, kde požádal o azyl a obdržel kartu žadatele o azyl. Nevyčkal, až bude řízení ukončeno a odcestoval do Makedonie a poté Srbska, kde mu osoba arabské národnosti nabídla odvoz do Itálie, Rakouska nebo Německa. Převaděče, který mu zprostředkoval cestu, nezná. Cílem jeho cesty byla snaha dostat se na území Itálie, kde si chtěl najít práci. Zemi původu opustil kvůli trestnímu stíhání, které je tam s ním vedeno, kvůli majetkovým sporům s jeho strýcem. Řecko opustil z důvodu obavy o svůj život, když jej tam našel jeho bratranec a chtěl jej zabít. V Itálii žije jeho další bratranec a v Německu jeho strýc. Na území České republiky nežijí žádní příbuzní, nevlastní zde žádný

majetek a nemá zde ani žádné kulturní a společenské vazby. Nedisponuje potřebnými finančními prostředky, které by mu umožnily návrat do země původu, kam se ostatně nechce již nikdy vrátit.

Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242752-37/ČJ-2016-040022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění po dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím až ze dne 18. 5. 2017, č. j. CPR-2935-5/ČJ-2017-930310-V261, a to tak, že se podané odvolání zamítá a rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242752-37/ČJ-2016-040022, se potvrzuje.

Dne 5. 2. 2017 bylo rozhodnutím žalované č. j. KRPU-242752-52/ČJ-2016-040022, rozhodnuto o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 11. 2016, č. j. KRPU-242752-1/ČJ-2016-040022. Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění podal žalobce žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 3. 4. 2017, č. j. 75 A 9/2017-52. O následné kasační stížnosti žalobce nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Dne 10. 4. 2017 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec a) v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, nebo b) uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.

Podle ustanovení § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění nesmí překročit v souhrnu 545 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

K námitce žalobce týkající se odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění soud uvádí následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupný na www.nssoud.cz) jsou správní orgány povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být

přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Omezení osobní svobody představuje citelný zásah do života cizince a není proto akceptovatelné, aby k prodlužování zajištění cizinců byly do správního spisu činěny formální úkony a sepisovány úřední záznamy o nadále trvajících podmínkách pro zajištění bez jakéhokoli konkrétního odůvodnění a bližší vazby na probíhající řízení o správním vyhoštění. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Je pravdou, že žalovaná v průběhu trvání zajištění zůstala aktivní a snažila se pro žalobce zajistit náhradní cestovní doklad za pomoci Velvyslanectví Pákistánu sídlícím v Praze, přičemž náhradní cestovní doklad měl být vydán Velvyslanectvím Pákistánu sídlícím ve Spolkové republice Německo, neboť pouze toto velvyslanectví disponuje potřebným oprávněním. Dne 7. 4. 2017 tři dny před vydáním napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění byly žalované prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělením pobytového režimu cizinců, sděleno, že Velvyslanectví Pákistánu sídlící v Praze již zažádalo o vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce, avšak v současné době nedisponuje informacemi o časovém horizontu, ve kterém by mohl být doklad vystaven. Spolu s tím bylo uvedeno, že k případnému vyhoštění žalobce bude využito leteckého spoje společnosti Turkish Airlines na trase Praha – Istanbul – Islámábád, přičemž k součinnosti o tranzit je potřeba požádat příslušné turecké policejní orgány nejméně 15 dní před plánovaným letem. Dále pak je nutné zajistit víza pro policejní eskortu a rovněž požádat o součinnost Velvyslanectví České republiky sídlící v Pákistánu. V neposlední řadě pak musí být naplánován postup eskorty, ke kterému dochází minimálně 30 dní před plánovaným letem, neboť zajištění všech náležitostí je časově velice náročné.

K realizaci přemístění žalobce zpět na území Pákistánu měla žalovaná s ohledem na končící lhůtu doby zajištění za účelem správního vyhoštění čas pouze do 22. 5. 2017. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaná stále neměla k dispozici žalobcův náhradní cestovní doklad, doba jeho získání byla nejasná, rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242752-37/ČJ-2016-040022, nebylo dosud v právní moci a ze

správního spisu nebylo zřejmé, kdy bude o odvolání žalobce rozhodnuto a přidáme-li k tomu minimální dobu potřebnou pro přípravu samotné realizace správního vyhoštění, je zcela očividné, že vyhoštění žalobce v prodloužené době 30 dnů nebylo uskutečnitelné, což se ostatně potvrdilo vydáním příkazu k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 12. 5. 2017, č. j. KRPU-242752-76/ČJ-2016-040022, ve kterém je výslovně uvedeno, že u žalobce nebude možné realizovat přemístění na území Pákistánu do 22. 5. 2017, kdy končí lhůta jeho zajištění. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení žalované, neboť neučinila vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a její závěr o možnosti realizace správního vyhoštění nemá potřebnou oporu ve spise ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku důvodnou.

Dalšími námitkami se soud pro nadbytečnost nezabýval.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s.ř.s. přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalované pro vadu řízení a současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce tohoto práva nevyužil a žalovaná nebyla ve věci úspěšná.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 75 A 16/2017-15. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika - § 11 odst. 1 písm. d) AT z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 2.142,- Kč ve výši 21 % DPH z částky 10.200,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. června 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová